

saa skulde berøve dette Samfund Evnen til paa den Maade at hædre hinanden, kan det kun ske ved at benytte de Midler, som de selv maatte anerkende, og blandt de Midler er der fra alle Sider nævnt Prygl, fordi det nedværdiger de paagældende i deres eget Bøllesamfunds Øjne. Hvis det er Tilfældet, som det paastaas af Juristerne — min ærede Ven fra Kalundborg (Krabbe) har sagt det —, at man nedværdiger disse Folk, siger jeg: det er det, vi ville naa, men den øvrige Del af Straffen, Henvisningen af dem til Fængsler, Strafanstalter, Tvangsarbejdsanstalter, skulle vi anvende for eventuelt at forbedre dem, ligesom vi skulle gøre vort til gennem Opdragelsesanstalter at forbedre den opvoksede Ungdom, som er stillet under saa sørgelige Forhold, at den kan risikere at komme over i dette Samfund. Nej, Prygl kunne ikke forbedre Bøllerne, men saa vist som det er en Anskuelse indenfor Bøllesamfundet, at det er hæderligt at være Bølle og en Fornedrelse at faa Prygl af os andre, saa vist gøre Pryglene deres Nytte som det eneste Mittel, der indenfor Bøllesamfundet kan bringe Bøllerne til Eftertanke.

Af alt, hvad der er kommet frem fra Modstandernes Side, har jeg ikke kunnet lade mig overbevise om, at mit Standpunkt er urigtigt. Jeg kan ikke se andet, end at denne Sag er bragt op til en urimelig teoretisk Højde, og jeg søger, som allerede bemærket, Støtte hos en stor Del praktiske Jurister. Naar det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) har sagt, at det var en Klasselov — og den ærede sidste Taler var inde paa det samme —, vil jeg dog sige, at de Eksempler, der bleve anførte, synes jeg paa den ene Side maa bringe ogsaa fine Folk ind under Bølleloven, og paa den anden Side antager jeg, at de eksisterende Love kunne bringe de paagældende ind derunder. Jeg tror ikke, det er en Klasselov. Som allerede sagt, indforskrives Bøllerne fra forskellige Lejre, og ere Folk først mellem Bøllerne, er det i Virkeligheden ligegyldigt, hvorfra de komme. I hvert Fald vide de fuldt vel, hvad deres Stilling i Samfundet er. Kun paa een Maade kan man sige, at nærværende Lov bliver en Klasselov. Bøllerne have jo en mærkværdig Tendens til særlig at lade deres Raahed gaa ud over de Medborgere, der i social Henseende eller med Hensyn til Indtægter ere stillede lige saa tarveligt som de selv. Det er meget sjældent, at man hører, at Bølleoverfald gaa ud over de velstillede i Sam-

fundet, nej, det er dem, der ere stillede dem nærmest, dem, der ofte ere lige saa uheldigt stillede i Samfundet, deres Overfald gaa ud over. For saa vidt kan det kaldes en Klasselov. Men hvis det er Tilfældet, er der ogsaa saa meget mere Grund for hele Samfundet til at træde til og beskytte dem, der i Forvejen staa temmelig forsvarsløse overfor Bøllerne. Jeg har ikke kunnet lade mig overbevise hverken af teoretiske eller praktiske Eksempler om, at jeg har taget fejl i min Opfattelse: jeg fastholder min Anskuelse og stemmer for Forslaget.

Borgbjerg: Af den ringe Opmærksomhed, hvormed den sidste ærede Taler blev hørt, slutter jeg ikke, at Indholdet var særlig slet, men at Tinget er træt af at høre paa Taler om denne Sag. Og paa et saa fremrykket Stadium skal jeg derfor fatte mig meget kort, saa meget mere som vi derved maaske kunne blive færdige i dette Møde, og saa meget mere som den højtærede Justitsminister i Gaar aldeles ikke gik ind paa Indholdet af mit Foredrag, hverken paa den Udvikling, jeg havde givet af Prygleovens politiske Mission og Historie eller af de Tal, jeg havde nævnt som Vidnesbyrd om, at Voldsforseelser vare i Aftagende, Tal, der bleve stadfæstede og supplerede af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), som talte lige efter mig. Den højtærede Justitsminister gik ikke ind paa et eneste af disse Tal, søgte ikke den mindste Imødegaaelse af den Kendsgerning, at Voldsforbrydelser ere i Aftagende i de senere Aar, men paastod blot det modsatte uden Bevis. Den højtærede Justitsminister brugte de Ord om den politiske Udvikling, jeg havde givet, at der ikke var et Ord Sandhed deri. Jeg tillod mig saa at returnere disse Bemærkninger, den højtærede Justitsminister havde brugt mod mig, mod ham. Jeg brugte ordret de samme Udtryk, som Justitsministeren havde brugt mod mig, mod ham selv, og Justitsministeren svarede da med et uparlamentarisk Udtryk. Det gør, at jeg saa meget mindre føler mig foranlediget til paa dette Tidspunkt at tage en større Debat op med Ministeren. Jeg ved ikke, om det er den Tone, den højtærede Justitsminister bruger overfor sine underordnede, jeg ved ikke, om det er den Tone, hvormed han søger at presse sine Sager igennem indenfor sit Parti, men jeg ved, at i denne Sal er der ikke Tale om overordnede eller underordnede, men om Ligemænd, og her taales heldigvis